

**IOAN. PETRI || MAFFEII,|| BERGOMATIS,|| E SOCIETATE ||
IESV,|| HISTORIARVM || INDICARVM || LIBRI XVI.||
SELECTARVM, ITEM, EX || INDIA EPISTOLARVM || LIBRI
IV.||**

Maffei, Giovanni Pietro

Coloniae Agrippinae, Anno M.D.XC.

VD16 M 105

Paupertas eius, & castimonia. Cap. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64627](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-64627)

mysterio mox assurum dixisset: accessit cum denuo: at ipse nihilominus confitentis rogatu hæsit paululum. ac venienti demum Ignatius: Ita ne vero iterum, inquit, cœuocandus es: Et grauioribus verbis accepit hominem: non quo illius tum quidem opera egere: sed obseruantiam & agilitatem experiri voluerat. Sic enim aiebat: cu pte se, quemadmodum cætera Deo dicatae familiæ, ex instituto aliæ paupertatem, aliæ silentium, aliæ psalmos: diam, aliæ denique aliud præcipuo studio coleret: sic in Societate nihil haberi prius aut potius alacritate amorem, que parendi: & maximè proprium insigne nostrorum hominum esse Obedientiam: quippe quæ, diuo Gregorio teste, virtus una, cæteras omnes animo virtutes inserat, inscritasque custodiat. Hisce ergo artibus, & huiusmodi, subinde alumnos exercere consuevit: vt ad quamlibet prefecti vocem, aut significationem parati, vel inchoatum apicem in scribendo relinquerent: sequi expeditos vbi opus esset, illico sisterent.

Paupertas eius, & castimonia. Cap. VIII.

OLVNTARIAM paupertatem (quam ille religionis murum appellabat) ad extremum usque constantissime coluit; nec modo ipse proprium habuit nihil, sed ne alios quidem, quævis genere nobiles, ac delicijs olim affuetos, quidquam habere permisit. quinetiam quemquam è professa domo apud Germaniam, Romanumve Collegium nisi admodum raro & nulla de causa prohibuit vesci: quod nimirum, si opus esset, jurare verius posset, nihil omnino ad ipsam domum et Collegiorū fructibus peruenisse. Pauperē autē spiritu cum sibi denique aiebat videri, qui erga ea quibus uteretur, sic esset affectus animo, vt instar statuæ cuiusdā videatur esse, quæ nullo pacto resistit recusatve, quominus ominus pretioso amictu & ornatu cōfestim exuat. Castitatis vero laude Dei beneficio tantā adeptus est, vt ex quo die sese in beatæ Virginis fidē ac patrocinij cōtulit

voto:

voto: nullam, vt initio dictum est, dcindiquam pro
feruidus natura, carnis tyrannidem sedet. Tunc in
Societate nobilissimâ hanc virtutem tam fido culto
diri volebat, vt nihil omnino neque in dñe aequo in
factis lascivium aut petulans appareat: si quod fieri
posset, nostri cælestem vitam in terris agere, in con-
corporis contagione se iuncti. Quinciam in dñis Te-
rentium explicari (ni per purgatus esset) quantum op-
timum Latinitatis auctorem, & Romanæ comitatu-
cipem, vetuit nomina: im, quod cum videlicet in re
recundum ac parum pudicum arbitrarentur. Intellige-
tur ea lectione puerorum animos imbu: regis nos-
bus noceret, quām prodebet ingenij exordiis eti-
stimari potest, in ceteris rebus quām accidens re-
stos pudicitia: fuerit.

Aequitas animi, & constantia eius.

Cap. IX.

D V E R S U S ea quæ videntur ad
contra omnes varietates que inno-
santur, animo fuit semper in pa-
nunquam vel à statu naturæ, ne-
dignitate discederet. Romæ in qua-
biles quo sdam, vt solebat, de rebus diuinis in-
ageret, in instituto iam sermone, trepidus ab aliis am-
us ei repente in aurem insuffrat, lictoriis ob-
supelle et item à creditoribus immisfis, condicione
& cuertere: vix ab eis impetratum sufficiat
dum ipse tota de re certior fieret. His audiendis
Bene habet, inquit: & inchoatam disputationem
ibili tranquillitate animi absolu: Queten-
cis quid subitæ rei accidisset: Noster, inquit,
ad necessariam ædificationem ære alieno ar-
pres ad auferenda pignora ministerium sumit
ij perturbare dicuntur omnia, sed metu non
tardis, c
societate